

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/55/2018
Identifikačné číslo spisu:	1111244897
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1111244897.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I. G., bývajúcej v T., zastúpenej advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Radlinského č. 2, IČO: 35 955 341, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Národná banka Slovenska, so sídlom v Bratislave, Imricha Karvaša č. 1, IČO: 30 844 789, o náhradu škody 6 283,36 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 18 C 215/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2015 sp. zn. 5 Co 191/2015, 5 Co 192/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. mája 2015 sp. zn. 5 Co 191/2015, 5 Co 192/2015 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 25. novembra 2014 č. k. 18 C 215/2011-151 v napadnutej časti a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania z r u š u j e a v e c m u v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. novembra 2014 č. k. 18 C 215/2011-151 prvým výrokom návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu predloženia návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie zamietol; druhým výrokom žalobu vo veci samej zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Výrok rozhodnutia vo veci samej odôvodnil neopodstatnenosťou žaloby danou tým, že NBS nezanedbala bankový dohľad, v dôsledku čoho žalobkyňa nemá právo na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. mája 2015 sp. zn. 5 Co 191/2015, 5 Co 192/2015 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil; napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z 15. januára 2015 č. k. 18 C 215/2011- 197, o poplatkovej povinnosti za podané odvolanie potvrdil a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. Dospel k záveru, že NBS svojím postupom neporušila povinnosti, postupovala v rozsahu svojich kompetencií, nedopustila sa v rámci postupu a rozhodovania žiadneho excesu a preto nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a jej postup mal oporu v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Žiadala, aby dovolací súd

rozsudok odvolacieho súdu i rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacími dôvodmi uvedenými v § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Namietala, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Za odňatie možnosti konať považovala nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý neprípustným spôsobom pracoval s doterajšou judikatúrou, keď judikatúru, ktorú považoval za vhodnú, citoval, ale ostatnú, rovnako dôležitú zamlčal (nespomenul ju) a tiež to, že súd „opomenul“ doručiť žalobkyni vyjadrenie žalovanej k odvolaniu v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, vykonané dokazovanie je neúplné.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu zopakovala podstatnú časť svojej skoršej argumentácie. Navrhla nedôvodné dovolanie žalobkyne odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Dovolanie bolo podané 18. júna 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana zastúpená advokátom, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu treba v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie a v časti trov odvolacieho konania zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalobkyňa dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu, ktorým 1. potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, 2. potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti. Dovolací súd na margo poznamenáva, že o dovolaní smerujúcom proti druhému výroku rozsudku odvolacieho súdu, t. j. výroku, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie z 15. januára 2015 č. k. 18 C 215/2011-197, najvyšší súd už rozhodol a to uznesením z 29. apríla 2016 sp. zn. 2 Cdo 76/2016. Predmetom dovolacieho prieskumu tak zostalo dovolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o veci samej, teda potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. Vzhľadom k vyššie uvedenému by preto dovolanie bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo.

10. Žalobkyňa v dovolaní tvrdí, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. rozumel procesne nesprávny postup súdu znemožňujúci realizáciu procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval O.s.p. [v zmysle § 18 O.s.p. mali účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Preskúmaním veci bolo zistené, že v danom prípade sa žalovaná vyjadrila k odvolaniu žalobkyne v procesnom úkone z 23. januára 2015 (č. l. 199-204 spisu). Žalovaná v tomto úkone podrobne skutkovo a právne argumentovala a polemizovala s uplatnenými odvolacími dôvodmi žalobkyne. Žalobkyňa ako odvolateľ nemala možnosť oboznámiť sa s obsahom vyjadrenia protistrany k jej odvolaniu v rámci odvolacieho konania (predmetný procesný úkon žalovanej súd nedoručil žalobkyni). Odvolací súd však na vyjadrenie žalovanej pri rozhodovaní prihliadal (vid' str. 8-9 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu).

12. Žalobkyňa v dovolaní dôvodne vytýka, že jej bolo odňaté právo konať pred súdom tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k ňou podanému odvolaniu, v dôsledku čoho nemala možnosť sa k nemu vyjadriť. Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok v o veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že postup odvolacieho súdu vykazuje znaky relevantné z hľadiska namietanej vady zmätočnosti (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Rešpektujúc právne účinky podaného dovolania, ktoré v konaní nastali, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP). Vzhľadom na dôvod zrušenia rozhodnutia odvolacieho súdu a skutočnosť, že vec sa vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, dovolací súd sa nezaoberal opodstatnenosťou uplatnenia iných dovolacích námietok.

14. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.